

Tehát itt egy hosszabb bizonyágtétel a 2011-es Credo táborról és hogy körülötte mi zajlott számomra. Aki szeret olvasgatni, az fusson neki egyszerre, aki meg csak szemeztetni, az nyugodtan ossza fel több napra :)

Először is nekem most nagyon fontos volt az, hogy közösségben legyek valahol, de főleg, hogy Veletek. Annyi csodálatos emberrel ajándékozott meg az Úr! Ezek Ti vagytok :)

Lelki okokból a tábor témája számomra nem lehetett volna jobb! A legfontosabb, amire vágytam az utóbbi időben, az épp az alapokhoz való leásás, mivel sok minden megkérdőjeleződött bennem manapság. Kezdttem felmérni, hogy Isten csodálatos személyiség, az élet minden területe csodálatosan gazdag és én meg - igazán - alig ismerem őt... (itt meg kell jegyeznem, hogy januártól elindult nálunk egy igehirdetési sorozat éppen a HiszekEgy alapján, amiért szintén hálás vagyok, hisz a téma épp az amire vágytam és ez nekem nagy ajándék...)

Praktikus okokból pedig gondoltam, jót fog tenni az, hogy végre lesz pár nap, ahol rendes napirend van, mert hetek óta egyik napom csak a másikba folyt mint egy nagy undorító rágógumi...

...és ez a rágógumi nagyon ízetlen, kedvetlen és esetleg kisebb színes édes ízű pontokat ritkán tartalmazó volt. November végén hazajöttem Angliából, most úgy végleg, minden csomagom elküldve (kicsivel több mint három évet voltam már kint) és hát mit mondjak, azt sem tudtam ki vagyok, ahogy így hazajöttem. Keringtem csak itt a régi Komáromban, általában búskomoran és fogalmam sem volt merre tovább, mit akarok, mi ez az egész... Nos igen, az én döntésem volt, hogy relatíve hirtelen összecókmókolok és feladom a számomra amúgy kedves szigetországot. Befejeztem az egyetemem, még mindig pincér voltam, ami nagyon szívta az energiámat, azt sem tudtam már rendesen csinálni, jobb terveim pedig nem voltak, így főleg azzal az érvel, hogy igazából pénzből nem éri meg fenntartani ezt az egészséget, úgy döntöttem jobb lesz otthon... Tehát hazajöttem, de itthon aztán azon is gondolkodtam, hogy esetleg visszamenjek :P...ott majd mégis valahogy kezdek valami munkát meg ott vannak a kapcsolataim vagy bármi... De igazából a probléma meg a megoldás nem itt voltak elásva... Hisz már Angliában lehetett látni rajtam, hogy valami nincs rendjén, nem is tudom mit akarok, ahogy szépen lassan fejeződött be az egyetem...

Tehát a karácsonyt itthon töltöttem, aztán meg a szilvesztert is - Megyeren :) Itt mondta nekem Krisztina - rendesen dolgát végző kapcsolatosként :) - hogy lesz téli tábor, mi a téma, én meg gondoltam magamban, fhu, az talán jól jönne.

Nos akkor zutty az időben egy hónappal későbbre. Bevallom, amúgy kicsit nem voltam benne biztos tényleg menjek-e, gondoltam vannak itthon apró cseprő feladataim, azokat csinálhatnám... persze utólag ez mind hülyeség. Aztán másrésről pedig azt hittem, egész tábor alatt beteg leszek, mert nem éreztem jól magam mikor megjöttünk, este meg a hideg rázott, jött volna rám a nátha meg minden... de eltelt egy nap és mégsem... szerintem ha beteg voltam, az Úr meggyógyított és ez egy ilyen nagylelkű csoda tőle :) Köszönöm neki.

Akkor a programokról, és hogy mi ragadott meg...

Magára a jókai missziós központra gondolva engem mindig kedves érzés tölt el :) itt voltak a jó táborok, azok a konfirmandus hétvégék... sok kedves emlék fűz ide...és ez a mostanival sem szakadt meg :)

Hát hadd mondjam ki, az elejétől a végéig - szerintem - ez a tábor szupi volt úgy ahogy volt. Már az első alkalom, Tomi bevezetője, mintha szívemből...vagy szívem szerint...vagy mindegy?...szólt volna... Kedves Süll tiszteletes úr, nagyon jól mondtad, hogy személyesség nélkül nem sokat ér az egész. Ez az egyik dolog, ami nagyon foglalkoztatott manapság... Ha lehet ezt egyáltalán "egyik"-nek nevezni, mert enélkül tényleg semmi sem megy... Azt hiszem mindenki érti miről van szó, de hadd fogalmazzam meg most egy bizonyágtétel szavaival, amit [itt](#) (angolul van) olvastam - megpróbálom lefordítani: "Meg lehet minden korrekt evangéliumi alapú válaszom mindenre, megoszthatom őket folyékonyan beszélve "keresztényül", de amíg a szívem legelső, legalapvetőbb válasza az élet(helyzetei)re nem egyezik azzal az igazsággal, erővel és békével, ami az evangélium által adatik, addig minden amit csináltam, csak magolás volt."(Chelsea Bird) Remélem érthető...

Szóval sokat gondolkodtam, vajon én hogy állok... tényleg a létem alapjaiban szólal meg Isten?...Mindehhez hozzájárult az, hogy az elmúlt pár évben jöttek emberek, akik egyszerűen megkérdeztek minderről...vagy konkrétan, hogy "ez a te személyes véleményed, vagy inkább másoké?" Nos mindezekért a kérdésekért utólag nagy mértékben hálás vagyok... Isten kegyelmes és az én életemben, meg hiszem és remélem, hogy mindnyájatokéban lassan nyitogatja a megismerés kapuit és lassan ráébredünk az ő személyének csodálatos, konkrét voltára. Ezért mondtam szilveszterkor, az elmúlt évben rájöttem mennyire kevésbé ismerem igazán Istent, és csak kezdem kapirgálni a felszín (aztán rájöttem, lehet tavaly is ugyanezt mondtam :P) Vágy van bennem megismerni ezt az Istent, aki egészen személyes.

Aztán jött Eszti előadása a "Ki a keresztyén?", én meg amint láttátok kommentáltam is a felvetéseket, mert nagyon örültem végre egy ilyen jó alkalomnak, amikor ezekről a félresikerült sablonokról beszélünk. Ezek is manapság sok mérgelődést okoznak nekem, amiken általában magamban rágódok, hát azzal meg persze nem sokra megyünk, én meg csak dúlok-fúlok belül - úgyhogy szupi, hogy szólhattunk ezügyben. Viszont bevallom, és sajnálom, hogy bár rágódok, mégsem élek minden alkalommal, amikor egy kívülállóhoz hozhatnék egy szebb képet a hitről, hogy kifejtsem, "figyelj jogosak az előítéleteid, mert hisz mi adunk ezekre alapot, hiszen mi szoktuk beszorítani saját magunkat jóhiszeműen ezekbe az "Ezt nem szabad, azt nem szabad..." kategóriákba - de tudod mit, rájöttem, hogy valami sokkal jobbat szeretne Isten :)..."

A "Hamis Isten-képek" is nagyon megfogott, elsőnek az a mondat, hogy "Isten nem elvenni akar, hanem adni" mert szerintem ez nagyon jól összefoglalta az adott hamis kép lényegét. Illetve az, hogy, ahhoz, hogy Istent megismerjük, *közösségre* van szükségünk vele! - és az egész Biblián keresztül Isten ezt mondja: "Ismerjete meg!" Ámen ámen ámen :)

Szerintem a Szentháromságról szóló előadás is nagyon jó volt, főleg, hogy Zoltán nem szállt el az elméleti teológia fellegeibe, hanem könnyörgött, hogy "Gyerekek, ez még nem pünkösd!" Egyet értek. Illetve még az a gondolat ragadott meg, hogy a hitben csak mindhárom isteni személlyel együtt juthatunk előbbre, és a kérdés, hogy vajon mennyire függök én mindhárom személytől?

Szabina előadása Isten szeretetéről: nos bevallom, ezen az előadáson volt a legnehezebb figyelni...bocsi Szabina :-o De jó volt! csak én éppen már nagyon elfáradtam plussz a saját gondolataimmal voltam elfoglalva... :P

"Megigazulás" by Süll Tamás - nagyon örültem ennek az előadásnak is, mert az az érzésem, hogy ugye tök furán hangzik ez a szó és tulajdonképpen nem is szoktunk belegondolni mit jelent, pedig ami mögötte van az le kéne, hogy nyűgözzön minket.

Ott van például 2Kor 5,21: "Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne." Nos nekem van egy felvetésem: hogy szép magyar nyelvünkben bezavar az, hogy nincs két sokkal különbözőbb szavunk a következő kettőre: "igazság", ill. "hogyan valaki igaz". Most akkor mi ez az "Isten igazsága legyünk őbenne"? Tudtommal nem ugyan az a szó van itt, ami pl. ott áll, hogy "Én vagyok, az út, az igazság, és az élet." A két szónak persze nyilván köze van egymáshoz. De engem ez a vers akkor ragadott meg, amikor angolul olvastam: mert ott van "righteousness" meg "truth" (vagy ha tetszik szlovákul "spravodlivost" meg "pravda"), és nekem így sokkal tisztábbá vált. "Igaznak lenni" annyit jelent, hogy "Isten előtt teljesen tökéletesen, hiba, bűn nélkül megállni." És én ezt a "...hogyan mi Isten igazsága legyünk őbenne." úgy értelmeztem, hogy Isten Fia, a tökéletes bemocskolóódott azért, hogy én tulajdonképpen olyan tiszta lehessenek, mint Ő - mint Isten!!! Hát nem dobod el az agyad?!

De ez csak ahogyan én látom. Meg úgy látszik én ilyen elgondolkozósabb típus vagyok. Viszont remélem a fenti gondolat talán segít valakinek a hitben. Minden esetre Tomi, nagyon jól összefoglaltad ezt a nehéz témát.

És bár látjátok mindezt leírtam, az előadás után kérdezni kellett, mert mégsem értettem, miért beszélünk arról, hogy Istennek drága volt Fia halála...hiszen mégsem maradt a halálban... Köszönöm mindenkinek a hozzászólását, hogy segítettek meglátni, hogy Jézusnak bizony akkor is először el kellett szenvednie mindent, és hogy meg kellett járnia magát a poklot - a második halált. Hogy Jézusnak sokba került mindez és az Atyának el kellett hagynia őt. És olyan jó, hogy utána odajött más, és mondta, hogy "Tök jó, hogy kérdeztél, mert én is ugyan ezen gondolkodtam..." Srácok, ne féljetelek kérdezni, másoknak is segíthettek vele :)

Pityu előadásából is szeretnék pár dolgot kiemelni. 1) Ha minden javat szétsztanánk a Földön, mindenhol jólét lenne, akkor is megmaradna a bűn - az ember nem tudja a bűn állapotát megoldani. 2) Pál azt kérdezi Róm 7-ben: "Ki szabadít meg ebből? - és nem *mi*? Semmilyen módszer, cselekedet nem tud...csak Kirsztus. 3) És persze a nagyszerű "Ki akar egy eurót keresni" játék... hogy hiszem is, és meg is tudom *ragadni*!

Ahhoz, hogy ezután volt alkalmam imádkozni másokért, mindjárt visszatérek...

Utoljára, de nem utolsó sorban, Vámos Béla előadása - Virtuális és valós keresztyénség: fú, ő is nagyon megmondta! :) Szerintem nagyon jól megfogalmazta azt, hogy az alázat, kegyesség stb. az *magatartás*, az alázatoskodás, kegyeskedés pedig *viselkedés*. Pontosan! Illetve még arra is újra ráébresztett, hogy az ördög is munkálkodik, mindig odagörget valamit elénk. Bevallom, ezt a bizonyágtételt is valahol ezért írom csak most... lehet az éppen időpocsékolás, egy túl későn lefekvés, ami az utána következő két napra is eltolja a programodat stb. Legyünk éberek!

Fhuhh... Nos akkor még még egyszer megköszönöm Gyurcsis Julinak, hogy kiosztotta az áhitatokat nekünk, egyből szétírva minden, kiadva a feladat :) Mert így sokkal könnyebben belementem... ha csak megkérdez, hogy vállalok-e, lehet simán azt mondom, hát én most nem hiszem, hogy tudnék... És hogy aztán lehetőséget kaptam, hogy szolgáljak Pityuval a vasárnap esti imádkozásban. Nagyon köszönöm, hogy ebbe is bevettetek. Srácok, annyira jó látni, hogy Isten működik itt a Fireszben is, hogy ilyen csodálatos és átszellemült vezetőket láthatok, mint pl. Dobai Julcsi - tényleg megragadott ahogy imádkoztál a vasárnap esti megbeszélés végén, fhu... most is elfog a hála meleg érzése belül, ahogy minderre gondolok. És most megállok imádkozni, és kezd kicsit könnyes lenni a szemem...

Nah, és elárulom nektek, a tábor végén megszégyenülve kellett bevallanom magamnak... hülyeség, hogy nyugaton azért más, ott jobb, ott jobb dolgok vannak, mármint most mindezt az egyházra értem... srácok, Isten itt és most, Szlovákiában is dolgozik, és nem cserélném el ezt semmiért :)

Tehát ez volt a tábor és nagyon örülök, hogy ott lehettem :) Ja, és hogy ehettem, mert a kaja nagyon finom volt :) De ha még megengeditek, akkor elmesélem a hazajövetel utáni pár óra eseményeit is.

Hétfő estére hazajutottunk mi is. Én meg ugye fel voltam dobódva, és nem szerettem volna otthon ülni a nap további részében... így hát elmentem Hozák Viktor pajtásunkhoz és elmeséltem neki az élményeket... viszont nem csak ezért, mert tudtam, jól fog esni egy testvéri beszélgetés is. Visszatérve ahhoz, hogy hazajöttem a ködös Albionból és el voltam veszve. Tudjátok úgy éreztem, egy darabot a szívemből ott hagytam, és itt "nem tudok önmagam lenni", talán ha visszakerülnék oda... felvázoltam neki, hogy hol látom a problémákat, és beszélgettünk... viszont meg kellett kérdeznem magamat, hogy tulajdonképpen miért is akarnék én visszamenni? Egy pár évre? Hogy elindítsak egy karriert? De annyira szerettem volna túllátni ezeken a dolgokon, messzebbre látni, mint pénzkeresés, mókuskerék... és Faktor mondta, hogy pl. figyelj, lehet, hogy ott híres lennél, de itt(hon) meg nem ismernének... és valahol e pont körül mintha valami megfordult volna bennem... magamban szétnéztem ezen az itthoni tájon, az itteni embereken... és rájöttem: igaz, itthon is jó, itthon is lehet jó, itt is lehet szolgálni...

És tudjátok nagyon megérett már az idő arra, hogy mindezt a csomó aggodalmat, kilátástalanságot le tudjam rakni Isten kezébe... tudtam, ez most nagyon kell. És itt még jött egy kis intermezzo: közben ki kellett ugranom a szobából és Faktor anyukája megállított, kérdezte hogy vagyok mint vagyok...mondtam, hát csak lesz valahogy bla bla... és ő elkezdte mondani, hogy hogy éli meg, hogy tényleg Istenre bízni a dolgokat, akkor fognak majd szépen egybecsúszni, és valami amit nagyon elfelejtettem - magvetőnek kell lenni. Nem mindig mi aratunk.

És így kedves Hozák néni számomra egy ilyen nagylelkű hívogató szó lett Istentől, hogy "gyere ide gyermekeim hozzám..."... tudtam, hogy imádkozni szeretnék, de Isten egyszerűen megerősített, hogy tényleg menjek :) hát nem csodálatos? És imádkoztunk, és hjajj, nagyon jó volt.

Nah de most jön a lényeg: ezután szépen hazaindultam és ahogy párat léptem az utcán fejembe ütött egy gondolat:

Az én identitásom Krisztusban van, és nem Angliában, se nem Szlovákiában, meg sehol máshol a Földön.

Testvérek, én megszabadultam. Eltűnt a sötét felhő, ami annyira szorította le a kilátásomat. Eltűnt a vágy, hogy megint máshova menjek innen. Az elmúlt, kint töltött három év átformálódott emlékké, már többé nem kötött meg. Még sokáig mehettem volna egyik helyről a másikra, amíg ezt meg nem értem. Milyen kegyelmes Isten, hogy most jött, hamarabb jött, még mielőtt ki tudja meddig kóboroltam volna. És nem is érzem többé idegennek magam itthon. És hálás vagyok értetek.

Ahogy Jonny barátom mondta minderre reagálva: Isten nem a körülményeidet változtatja meg, hanem a szívedet, mert az sokkal fontosabb :)

És ahogy a következő reggel mindezért hálát adtam úgy gondolom megértettem mit akart Jézus mondani azzal, hogy "aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt, aki pedig elveszti énérettem, megtalálja azt." Legalábbis úgy, ahogy én éltem meg. Megkötözött egy hamis kép: azt hittem egy környezethez, emberekhez stb. vagyok kötve. Meg akartam tartani ezt a fajta emberi identitást... de elvesztettem, el kellett vesztenem... és ahogy mindezt elengedtem, Jézus ölébe csöppentem. Tehát én így éltem ezt meg... és nagyon örülök, hogy ezt meg kellett harcolnom... vagyis inkább azt mondhatnám, Isten előttem járó keze mérhetetlenül hatalmasabb volt az én kardocskámnál. De tényleg, mindezt meg kell harcolni, és srácok, ez jó. Enélkül nem lesz mélybe hasító változás... ehhez el kell veszni, hogy megtaláltassunk :)

És sok sorral ezelőtt írtam arról a kérdésről, hogy vajon az én életemben tényleg az alapokban van benne Isten? Úgy érzem most már megtaláltam ezt, amire nagyon vágytam. Ezt a megfogható *változást*, amit Jézus az én életemben vitt véghez. Még hozzá nagyon is az alapokban - a legalapvetőbbben, amiből minden más indul: hogy *ki vagyok*. Vagy inkább hogy *kié vagyok*. Azt hiszem szerényen így tudom mostmár megérteni azokat a hívőket, akiktől mindenüket elvehették - mert aki vagy és akié vagy, azt senki nem tudja elvenni.

Nos, mindemellett mégis igaz, hogy idáig is láttam gyümölcsét annak, hogy Krisztust követem, csak értitek, valami, hát igen összehasonlítható változásra vágytam...

Ja, és akkor mostmár tudom-e mit akarok csinálni? Szolgálatba állítani az Istentől kapott kreativitásomat. Konkrétabban? Asszem megpróbálok elvállalni valami grafikai melót. Idáig igazából ez sem tetszett, vagy inkább semmi sem tetszett, talán nem akartam semmit csinálni vagy nem tudtam mit is... de ahogy mondtam megszabadultam, és ez meglátszott ebben is – teljesen megváltozott a hozzáállásom :)

Nos, itt a vége, köszönöm, hogy mindezt elolvastátok, és remélem tudtam buzdítani, megerősíteni néhányatokat. Az Úr bőkezű áldása legyen Veletek!

Köszönöm :)
Gaál Zoleeka

A végére pedig idebiggyeszteném a 40. Zsoltárt. Ezt is ezután a pár szép nap után olvastam, és kedves ajándék volt ez is, mert azt hiszem más nem tudná jobban összefoglalni mindezt az élményt és tapasztalást.

Hálaadó ének

- 40,1 A karmesternek: Dávid zsoltára.
- 40,2 Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat.
- 40,3 Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet.
- 40,4 Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az Urat, és bíznak benne.
- 40,5 Boldog ember az, aki az Úrba veti bizodalját, nem igazodik a kevélyekhez és az elvetemült hazugokhoz.
- 40,6 Uram, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni.
- 40,7 Véresáldozatban és ételáldozatban nem telik kedved: nyitott fület adtál nekem. Égőáldozatot és vétekáldozatot nem kívánsz.
- 40,8 Akkor így szóltam: Íme, megjelentem, a könyvtekercsben írva van rólam.
- 40,9 Abban telik kedvem, Istenem, hogy akarodat teljesítsem, törvényed szívemben van.
- 40,10 Hirdetem igazságodat a nagy gyülekezetben, és nem zárom be számat, jól tudod, Uram!
- 40,11 Igazságodat nem rejtegetem szívem mélyén, hanem beszélek hűségéről és szabadításodról. Nem titkolom el szeretetedet és hűségedet a nagy gyülekezet előtt.
- 40,12 Uram, ne vond meg tőlem irgalmadat, szereteted és hűséged őrizzen szüntelen!
- 40,13 Mert annyi baj vett engem körül, hogy megszámolni sem lehet. Bűneim büntetése utolért engem, áttekinteni sem tudom őket, számosabbak hajam szálainál, és a szívem is elhagyott engem.
- 40,14 Légy kegyelmes, Uram, és ments meg, Uram, siess segítségemre!
- 40,15 Szégyenkezzen, piruljon mindenki, aki életemet el akarja venni! Riadjanak vissza, és érje gyalázat azokat, akik bajomban gyönyörködnek!
- 40,16 Rettegjenek szégyenükben, akik hahotázva beszélnek rólam!
- 40,17 Örüljenek, és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek. Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az Úr!
- 40,18 Én nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr. Te vagy segítségem és megmentőm, Istenem, ne késlekedj!